

ole tööl, Eppleri emand! Ma annan Teile odavaste, wana Abraam ei ole mitte tänamata. Ma olen Teie külas ka aega kaubelnud ja tundsin Eppleri wanemaid. Aga need olid läksed inimesed! Nad ei naernud ialgi, kui mina sealha ei sõönud, sedi ma pean oma wanemate usust töwaste linni, andsiwad müsle sagedaste pealegi olut ja leiba. Ükskord külma talve ajal, kui ma enese olt kangelane ära tulmetanud, lütsiwad Epplerid müsle toa soojals, seetsiwad rinnateed ja lätsiwad minuga ümber kui riistiinimesega. — Jumal tasugu seda neile ja nende lastelastele. Kui Teile midagi waja on, otsle, Teile lähest ma suurt kasu ei wöta, ainult natulene eht wötan!"

"Ega Teie meile halba ei soowi, Abraam, aga osta ma ommetegi ei wöti, meil puudub raha, katsume wana riitetega läbi ajada. Mannile tuluis soe rätilt ära ja Priidole soe willane kamsoli, aga raha ei ulata sels, tean ju ba ette ära."

"Ets ta jässa, Eppleri emand, nob, muidugi jässab —" Wanamees hattas lobe oma asju wälja wötmaja üles: "Ets näe, fus rätilt Mannile ja siin soe kamsoli Priidole, wötsle ommetegi!" „Heameelega osta sin ma, Abraam, aga mis nende hind? Nul on raha wähe."

"Mõ Jumal, mis nad siis nüüd ära ei maha, nii-sugune peenike laup, kamsoli mästab neli marka ja rätilt ühe marga — seda mästab Irmetüla rikas talunist. Aga Teile müün ma kamsoli sahe margaga, rätiltu eest wötan ainult 50 peningat. Ega seda ometegi palju ei ole. Muu jätan ma soaja toa ja rinnatee eest ja selle eest, mis Teie omal ajal wana Abraamile olete head teinud." Ja ruttu pistis Abraam Justinale asjad pihusse. Enne tui Justina veel sai teda selle eest tänada, üles ta: "Ma jo nimetasin Irmetüla rikast talunissu, kes Eppleri talu ära neelas, wanad hooned maha liskus, uued asemel ehitas oma tütrele, kes Weesi-Peetri omale meheti wöttis, ja nüüd elawad nad seal kui mõisnikud. Mis tööt kahes aasta joolisul ei ole ette tulnud! Nitas on ta tül, aga tas tal selle juures sa rahuline süda on? Waadale, Eppleri emand, ta minul oli noorel eol naaber, kes oma varanduse poolest lõrgele töösis ja nüüd siidipatjade peal magab ja ennast nimetab suureks pangaperemeheks, ta wöttis ta minu läest witmise lopila, mis ma olt logunud; nõnda jää Abraam waejeks. Aga kui Abraam öhtul die woodisse heidab, siis on ta süda rabul. Kes teab, tas pangaperemees saab nii rahuliste magada oma siidipatjades, nõnda tüsminna

enese läest igal öhtul õigede peal olles. — Müüb, Eppleri emand, ma pean ära minema. Minu wanemate Jumal olgu Teiega ja warjagu teie maja. Mina oleks heameelega ta Teie meest näinud, aga tema ei näi lodus olewat. Ütelge temale wana Abraami poolt palju terwisi!"

"Dotage natuse, ma toon Teile raba; sedi et Teie müsle nii odavaste müütete, siis wötan ma need asjad." Justina joolsis tappa, ja kui ta tagasi tuli, olt Abraam tadvunud. Poeg fargas emale wastu ja hüüdis: „Kaupmees läts ära; tema ütles, siia wöid selle rahaga isale midagi osta. Wanaema olewat juba kamsoli ja rätilu ära malasnud."

Justina filmast langeb pisar palgele. Ta läts meest otsima, seda ta toast ei leidnud. Niast leidis ta Priido üles ja jutustas temale lõige ära, mis oli juhtunud, kuid mees oli pahanud ja kuulis waewalt, mis naene jutustas.

"Minu wanemate maja maha lisutud, — meie wana hea maja — oh, ma kuulsin tööt, mis juut felmist töneles ja seal juures pead veel wait olema! Kauem mina seda enam ei fannata. Eige naaber ei tohi enam minu väranduse peal rahuliste elada, ma ei taba seda — mine, jäta mind ütsi, siia sellest aru ei saa, aga mina. — Ja meie peame juudi lähest singitusi wastu wötmaja — oh Jumal, tööt see lisendab taewa poole!"

"Priido, mina mõtlesin, et see sind rõõmustab, tui siin wanematest head räägitasse, ja siia wibastad ennast nõnda! Priido, Priido, siia oled tänamata, ma fordan, ega sulle head otsa ei tule!" „Justina, jäta omad jutlusid, ega need midagi ei aita; mina enne ei hinga, tunni — ei, siia sellest aru ei saa, jäta mind rahule, mine ära!"

Justina läts ohtades ära. Sest saadit tui Priido oli kuulnud, mis juut jutustas, loitis wiha tuluse veel kangelase tema südames oma endise tigeda naabri wastu, kes tema eluõnne olt riisunud ja teda tema omastega vältsuse sisse lüisanud. Õmelit plaan walmis Priido peas sedi saadis, kui ta sedufülast wälja rändas. — Nagu oli lähes seda teots teha. Ta ei tahtnud enam ootada. Leius olt olnud ja tema waenlate tühnid wiljaga täivetud; ta uus maja oli walmis ja ilusaste ehitud. Kaua aega ei olnud wihma sadanud, pööd oli lange, — tui üteüldse, siis nüüd. Aga mil tombel?

Irmetüla ei olnud saugel, kolme tunni tee — terive öö tulufs selle peale ära.